

618

Besluit van 13 december 1990, houdende regels voor het bewaren van dunne mest in bassins (Besluit mestbassins Hinderwet)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 7 november 1989, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ07n89053, gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw en Visserij en de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Gelet op de artikelen 2a en 30e van de Hinderwet (Stb. 1981, 410);
De Raad van State gehoord (advies van 3 mei 1990, no. W08.89.0684);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer 12 december 1990, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ12d90014, uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
  - a. inrichting: een inrichting die behoort tot een in het Hinderbesluit (Stb. 1980, 445) aangewezen categorie;
  - b. bewaren van dunne mest: het bewaren van dunne mest in één of meer bassins, voor zover:
    - 1°. de gezamenlijke oppervlakte van de in de inrichting aanwezige bassins niet meer bedraagt dan 750 m²;
    - 2°. de gezamenlijke inhoud van de in de inrichting aanwezige bassins niet meer bedraagt dan 2500 m³;
    - 3°. er in de bassins geen beluchting, geforceerde vergisting of een andere be- of verwerking van dunne mest plaatsvindt, behoudens mengen of roeren;
  - c. dunne mest: mest die verpompbaar is en die bestaat uit faeces of urine van landbouwhuisdieren, al dan niet vermengd met mors-, speel-, reinigings- of regenwater;

- d. bassin: een reservoir bestemd en geschikt voor het bewaren van dunne mest, dat niet geheel of gedeeltelijk is gelegen onder een stal en dat tot stand is gebracht na 1 juni 1987;
- e. woning: een gebouw of een deel van een gebouw, dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd;
- f. gevoelig object: een gebouw of een deel van een gebouw dat tot het verblijf van personen is bestemd of een gebouw of terrein bestemd voor verblijfs- of dagrecreatie, uitgezonderd een gebouw of terrein dat is bestemd voor de in de artikelen 21, eerste lid, en 22, eerste lid, onder c, van de Kampeerwet (Stb. 1981, 372) omschreven vormen van verblijfsrecreatie;
- g. natuurterrein: een heideveld, hoogveenterrein, zandverstuiving, duinterrein, schraalland, kwelder, schor, gors, slik, riet- of ruigland, griend of een laagveenmoeras van ten minste 0,1 ha, voor zover het geen landbouwgrond is;
- h. landschapselement: houtwal, houtsingel, steilrandbeplanting, beek, duinrel, tuinwal of schurveling van ten minste 25 meter lengte dan wel een ven, pingo of dobbe van ten minste 10 m², zoals bedoeld in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986 (Stcrt. 174, 1987);
- i. bos: een houtopstand in de zin van de Boswet (Stb. 1961, 256), waarvoor krachtens artikel 3 van die wet de verplichting tot herbeplanting geldt;
- j. voor verzuring gevoelig gebied:
  - 1°. het geheel of deel van een bos groter dan twee ha;
  - 2°. het geheel of deel van een bos kleiner dan 2 ha of natuurterrein groter dan 0,1 ha, voorzover dat
    - I. is aangemerkt als landgoed als bedoeld in artikel 1 van de Natuurschoonwet (Stb. 1928, 63), of
    - II. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet (Stb. 1967, 572) is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of
    - III. eigendom is van of in beheer bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of
    - IV. door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij op grond van het Structuurschema Natuur en Landschapsbehoud (deel a, Kamerstukken II 1980/81, 16 820, nrs. 1-2) en de Nota Nationale Parken (Kamerstukken II 1974/75, 13 283) is aangewezen als nationaal park of nationaal park in oprichting ofwel functioneert als Nationaal Park, of
    - V. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1962, 286), is bestemd als een terrein als bedoeld onder g of als natuurwetenschappelijk waardevol bos;
  - 3°. een landschapselement, voor zover dat
    - I. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of
    - II. eigendom is van of in beheer bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister

van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of

- III. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, is opgenomen als natuurterrein of natuurwetenschappelijk waardevol landschapselement, of
- IV. door de gemeenteraad in een verordening met bijbehorende kaart is aangewezen als een landschapselement dat in verband met verzuring bescherming behoeft,

voor zover dat bos, natuurterrein of landschapselement is gelegen op podzolgrond, enkeerdgrond, kalkloze zandgrond, zandbrikgrond, veengrond en moerige grond met een zanddek of veenkoloniaal dek, keileemgrond, stenige grond of een associatie van twee of meer bodemtypen waarvan minimaal één van de hierboven genoemde bodemtypen deel uitmaakt, alsmede schraalland en hoogveen niet gelegen op deze bodemtypen;

- k. bevoegd gezag: het gezag dat overeenkomstig artikel 4 van de Hinderwet (Stb. 1981, 410) bevoegd is of zou zijn een vergunning voor de inrichting waar dunne mest wordt bewaard, te verlenen.
2. Het ontwerp van een verordening met bijbehorende kaart, als bedoeld in het eerste lid, onder j, 3°, IV, wordt toegezonden aan de Directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie van het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.
  3. Dit besluit is niet van toepassing op een inrichting waar dunne mest wordt bewaard in een bassin, dat is gelegen:
    - a. op minder dan 50 m afstand van een woning van derden, die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV van het Hinderbesluit of van een woning van derden die behoort tot een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden;
    - b. op minder dan 100 m afstand van een gevoelig object van derden of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a.
  4. Indien de gezamenlijke oppervlakte van de in de inrichting aanwezige bassins minder bedraagt dan 350 m², bedragen de in het derde lid bedoelde afstanden respectievelijk 25 en 50 m.

Artikel 2

1. Degene die een inrichting drijft, die tot een in het Hinderbesluit aangewezen categorie behoort en waar dunne mest wordt bewaard, dient te voldoen aan de voorschriften die zijn opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage I, alsmede aan de krachtens die voorschriften door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen.

2. Indien nadere eisen worden gesteld, die mede het terrein van de arbeidsomstandigheden raken, worden zodanige eisen niet gesteld dan nadat het bevoegd gezag het districtshoofd schriftelijk in de gelegenheid heeft gesteld opmerkingen te maken.

3. Een beschikking waarin nadere eisen worden gesteld, wordt gezonden aan degene die de inrichting drijft, de inspecteur en het districtshoofd.

Artikel 3

Voor het oprichten of in werking hebben, het uitbreiden of wijzigen van een inrichting als bedoeld in artikel 1 van het Hinderbesluit, dan wel voor het veranderen van een daarin gebezigde werkwijze, geldt het verbod, gesteld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet niet, voor zover dit

oprichten, in werking hebben, uitbreiden, wijzigen of veranderen van een daarin gebezigde werkwijze uitsluitend betrekking heeft op het bewaren van dunne mest.

Artikel 4

1. Degene die voornemens is een inrichting op te richten, dient, voor zover dit oprichten betrekking heeft op het bewaren van dunne mest, hiervan ten minste één maand voor het oprichten kennis te geven aan het bevoegd gezag, de inspecteur en het districtshoofd.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het uitbreiden of wijzigen van een inrichting, dan wel het veranderen van de daarin gebezigde werkwijze, voor zover dat betrekking heeft op het bewaren van dunne mest. Deze kennisgeving is niet vereist indien eerder een kennisgeving overeenkomstig dit artikel is gedaan en door dit uitbreiden, wijzigen of veranderen van werkwijze geen afwijking ontstaat van de bij die kennisgeving eerder verstrekte gegevens.

3. Bij een kennisgeving als bedoeld in het eerste of tweede lid dient in ieder geval het tijdstip te worden vermeld, waarop de inrichting of de uitbreiding of wijziging daarvan in werking zal worden gebracht dan wel de daarin gebezigde werkwijze veranderd zal zijn, en dienen de gegevens te worden verstrekt, die in de bij dit besluit behorende bijlage II zijn aangegeven. Tevens dienen de gegevens te worden verstrekt die zijn aangegeven in de krachtens bijlage II door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen. De kennisgeving dient te worden gedaan op een formulier waarvan het model wordt vastgesteld door Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Onze Minister kan daarbij nadere regels stellen met betrekking tot de in bijlage II bedoelde gegevens.

4. Degene die een kennisgeving heeft gedaan als bedoeld in het eerste of het tweede lid, dient het bevoegd gezag zo tijdig in kennis te stellen van een wijziging van het in het derde lid bedoelde tijdstip dat het bevoegd gezag in staat is voorafgaand aan dat tijdstip te controleren of aan de in bijlage I opgenomen voorschriften wordt voldaan.

Artikel 5

1. Gedurende één jaar vanaf het tijdstip waarop dit besluit van toepassing wordt op een reeds opgerichte inrichting waar dunne mest wordt bewaard, zijn de artikelen 2 en 3 niet van toepassing.

2. In een geval als bedoeld in het eerste lid, dient degene die de inrichting drijft, ten hoogste zes maanden na het in dat lid bedoelde tijdstip aan het bevoegd gezag, de inspecteur en het districtshoofd ervan kennis te geven dat hij de inrichting in werking heeft. De kennisgeving dient te geschieden overeenkomstig artikel 4, derde lid.

3. Deze kennisgeving is niet vereist, indien voor de inrichting:

a. een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet, is verleend, die betrekking heeft op het bewaren van dunne mest waarop dit besluit van toepassing is;

b. een melding als bedoeld in een verordening krachtens artikel 3 van de Hinderwet, heeft plaatsgevonden, die betrekking heeft op het bewaren van dunne mest waarop dit besluit van toepassing is;

c. een eerdere kennisgeving heeft plaatsgevonden waarbij de gegevens zijn verstrekt, die zijn aangegeven in bijlage II van het ontwerp van dit besluit, dat is voorgepubliceerd in de Staatscourant 1987, 55.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 januari 1991, nr. 5.

Artikel 6

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 7

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit mestbassins Hinderwet.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 13 december 1990

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *eenendertigste* december 1990

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

INHOUD

	Blz.
I. BEGRIPPEN	7
II. VOORSCHRIFTEN	7
1. De uitvoering van een bassin	7
2. Controle foliebassin	8
3. Algemene voorschriften	9
4. Ongewone voorvallen	9
5. Geluidhinder	9
6. Bodembescherming	10

I. BEGRIPPEN

In deze bijlage en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

equivalent geluidsniveau (LAeq):	het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse in de loop van een bepaalde periode optredende geluid, vastgesteld overeenkomstig voorschrift 5.4;
foliebassin:	een bassin uitgevoerd als een met een afdichtingsfolie beklede grondput;
geluidsniveau in dB(A):	het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) terzake opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publikatie no. 651, uitgave 1979;
KIWA:	het Keuringsinstituut voor Waterleidingartikelen;
referentieniveau:	de hoogste waarde van de onder a. en b. genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveauperiode (Stcrt. 1982, 162): a. het geluidsniveau, uitgedrukt in dB(A), dat, gemeten over een bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd, wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf; b. het optredende equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB, met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode;
referentieperiode:	het tijdsbestek, waarbinnen een bassin moet blijven voldoen aan de krachtens dit besluit daarvoor geldende eisen.

II. VOORSCHRIFTEN

1. De uitvoering van een bassin

1.1. Een bassin voor het bewaren van dunne mest moet worden gesitueerd:

a. op ten minste 150 m afstand van een voor verzuring gevoelig gebied, indien de gezamenlijke oppervlakte van de bassins niet meer bedraagt dan 350 m²;

b. op ten minste 250 m afstand van een voor verzuring gevoelig gebied, indien de gezamenlijke oppervlakte van de in de inrichting aanwezige bassins meer bedraagt dan 350 m².

1.2.a. Voorschrift 1.1, onder a, is niet van toepassing op een uitbreiding van een veehouderij die is opgericht vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit, met een bassin voor het bewaren van dunne mest, indien de in voorschrift 1.1, onder a, genoemde afstand tot een voor verzuring gevoelig gebied niet of redelijkerwijs niet in acht kan worden genomen. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, inhoudende het in acht nemen van een geringere afstand dan genoemd in voorschrift 1.1, onder a.

b. Voorschrift 1.1 is niet van toepassing indien het een bassin betreft, dat is opgericht in overeenstemming met dat voorschrift, indien het bassin na het tijdstip van de oprichting is komen te liggen binnen een afstand van een voor verzuring gevoelig gebied, als bedoeld in voorschrift 1.1.

1.3. Een bassin voor het bewaren van dunne mest, moet zijn uitgevoerd overeenkomstig de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij in 1990 uitgegeven publikatie *Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990*.

Een bassin voor het bewaren van dunne mest, dat is gebouwd tussen 1 juni 1987 en het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit moet zijn uitgevoerd overeenkomstig de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw en Visserij in 1987 uitgegeven publikatie *Bouwtechnische richtlijnen mestbassins*.

1.4. Een bassin voor het bewaren van dunne mest, moet vanaf 1 januari 1992 zijn afgedekt. Een afdekking moet zijn uitgevoerd overeenkomstig de in voorschrift 1.3 genoemde publikatie uit 1990.

Dit geldt niet, indien de afdekking van een bassin voor het bewaren van dunne mest, gebouwd en afgedekt tussen 1 juni 1987 en het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit, overeenkomstig de *Bouwtechnische richtlijnen mestbassins* uit 1987 is uitgevoerd.

1.5. Delen van de bouwconstructie alsmede de afdekking van een bassin moeten voor het verstrijken van de overeenkomstig bijlage II opgegeven referentieperiode worden vervangen, tenzij een beoordeling door of namens het KIWA, door of namens het bevoegd gezag, dan wel door een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige uitwijst dat er een volgend tijdsbestek van gebruik kan zijn. Een door of namens het KIWA of door een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige afgegeven bewijs van deze beoordeling moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. In dit bewijs moet voor de desbetreffende onderdelen van de bouwconstructie of de afdekking een nieuwe referentieperiode zijn aangegeven.

2. Controle foliebassin

2.1. Een foliebassin moet op mestdichtheid worden gecontroleerd door of namens het KIWA, door of namens het bevoegd gezag of door een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige, zo vaak de omstandigheden daartoe aanleiding geven, bijvoorbeeld bij een redelijk vermoeden dat de afdichtingsfolie beschadigd is. Controle op mestdichtheid moet in ieder geval plaatsvinden binnen vijf jaar nadat de folie is aangebracht. De controle op mestdichtheid moet telkens binnen vijf jaar zijn herhaald. Een door of namens het KIWA of door een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige afgegeven bewijs van een

beoordeling op mestdichtheid moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

3. Algemene voorschriften

3.1. Bij het vullen of ledigen van een bassin of anderszins mag geen verontreiniging van de bodem of het oppervlaktewater plaatsvinden.

3.2. Bij het aan- en afvoeren van de dunne mest mag de omgeving niet worden verontreinigd. Transport dient te geschieden in gesloten tankwagens of in een gesloten mestdichte leiding.

4. Ongewone voorvallen

4.1. Indien zich een ongewoon voorval voordoet, waardoor giftige of anderszins gevaarlijke, schadelijke of hinder veroorzakende stoffen buiten de inrichting zijn gekomen dan wel kunnen komen, moeten zo spoedig mogelijk maatregelen worden getroffen om de nadelige gevolgen van dat voorval zoveel mogelijk te voorkomen, te beperken en ongedaan te maken.

Van een en ander moet terstond worden kennis gegeven aan het bevoegd gezag.

5. Geluidhinder

5.1. Indien de inrichting uitsluitend op grond van het bewaren van dunne mest behoort tot een in het Hinderbesluit aangewezen categorie mag het equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige toestellen en installaties, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden, op enig punt 50 m van de inrichting, niet meer bedragen dan het referentieniveau ter plaatse, met dien verstande dat:

- a. het equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer mag bedragen dan:
50 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
45 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
40 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur;
- b. het equivalente geluidsniveau niet minder behoeft te bedragen dan:
40 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
35 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
30 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

5.2. Indien de inrichting ook op een andere grond dan het bewaren van dunne mest behoort tot een in het Hinderbesluit aangewezen categorie, mag het equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de vast opgestelde toestellen en installaties ten behoeve van het bewaren van dunne mest, op enig punt 50 m van de inrichting, niet meer bedragen dan:

- 40 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
- 35 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
- 30 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

5.3. Onverminderd de voorschriften 5.1 en 5.2, mogen incidentele verhogingen van geluidsniveaus, die een gevolg zijn van de in de inrichting aanwezige toestellen en installaties, alsmede van de in de inrichting verrichte werkzaamheden, gemeten in de meterstand «fast», in

de regel niet groter zijn dan 10 dB boven de getalswaarde van het overeenkomstig de voorschriften 5.1 of 5.2 toegelaten equivalente geluidsniveau (LAeq). Zij mogen in ieder geval als piekwaarde niet meer bedragen dan:

- 70 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
- 65 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
- 60 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

5.4. Controle op of berekening van de in de voorschriften 5.1, 5.2 en 5.3 vastgelegde geluidsniveaus moet geschieden overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01», van maart 1981, uitgegeven door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Ook de beoordeling van de meetresultaten moet overeenkomstig deze handleiding plaatsvinden.

5.5. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en de gedragsregels die in acht moeten worden genomen ten einde aan de voorschriften 5.1 tot en met 5.3 te voldoen.

6. Bodembescherming

6.1. Het is verboden bij het bewaren van dunne mest dan wel bij daarmee onmiddellijk verband houdende werkzaamheden vloeistoffen definitief in de bodem te brengen, met uitzondering van oppervlaktewater, hemelwater of drinkwater, indien daaraan geen verontreinigende stoffen zijn toegevoegd, de concentratie verontreinigende stoffen niet door een bewerking van het water is toegenomen en daaraan geen warmte is toegevoegd.

6.2. Indien blijkt dat de bodem is verontreinigd of aangetast, anders dan ten gevolge van een ongewoon voorval in de zin van artikel 22 van de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374), dient degene die de inrichting drijft, dit onverwijld te melden aan het bevoegd gezag.

Er moeten in deze gevallen onverwijld maatregelen worden genomen ten einde de verontreiniging, de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken.

Een voornemen tot bodemsanering over te gaan moet ten minste een maand voordat de sanering plaatsvindt, worden gemeld aan gedeputeerde staten van de betrokken provincie. Bij deze melding moeten gegevens worden verstrekt omtrent de resultaten van met het oog op de sanering verricht onderzoek en het tijdstip waarop met de sanering zal worden aangevangen.

Kennisgeving als bedoeld in de artikelen 4 en 5

1. Bij een kennisgeving als bedoeld in de artikelen 4, eerste en tweede lid, en 5, tweede lid, moeten de volgende gegevens worden verstrekt:

a. naam en adres van degene die de inrichting drijft waar dunne mest wordt bewaard,

b. een opgave van de plaats waar de inrichting waar dunne mest wordt bewaard, is of zal worden gevestigd,

c. het voorgenomen tijdstip waarop de inrichting of het gedeelte daarvan waar dunne mest wordt bewaard, in werking wordt gebracht of de uitbreiding of wijziging van de inrichting, dan wel de verandering van een daarin gebezigde werkwijze tot stand wordt gebracht,

d. gegevens waaruit kan worden afgeleid of omstandigheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, en derde en vierde lid zich voordoen en gegevens waaruit de noodzaak tot het stellen van nadere eisen kan blijken,

e. een door de installateur van het bassin verstrekte verklaring waaruit blijkt dat het bassin zodanig wordt uitgevoerd dat aan het gestelde in de in bijlage I opgenomen voorschriften 1.3 en 1.4 wordt voldaan en welke referentieperioden van toepassing zijn en

f. gegevens over de wijze van afdekken van het bassin.

2. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat de verklaring als bedoeld onder 1, sub e, onvoldoende gegevens bevat om te beoordelen of aan de bedoelde voorschriften kan worden voldaan, kan het nadere eisen stellen, inhoudende dat de daartoe nodige nadere of verdere, door haar aangeduide gegevens moeten worden verstrekt; dergelijke nadere eisen kunnen niet worden gesteld, indien uit de verklaring blijkt dat:

a. voor het ontwerp van de constructie door of namens het KIWA een geschiktheidsverklaring is afgegeven en

b. op de levering of aanneming tot vervaardiging van het bassin de Standaard Aannemingsvoorwaarden Mestbassins 1988 (SAVM '88) van toepassing zijn, zoals deze door het KIWA zijn uitgebracht.

Particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisaties

Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland «Schaep en Burgh» te 'S-GRAVELAND	Provinciale Vereniging voor Natuurbescherming «It Fryske Gea» te BEETSTERZWAAG
Stichting Het Groninger Landschap te GRONINGEN	Stichting Het Drentse Landschap te ASSEN
Stichting Het Overijssels Landschap te DALFSEN	Stichting Het Geldersch Landschap te ARNHEM
Stichting Het Utrechts Landschap te DE BILT	Stichting Het Noordhollands Landschap te OOSTZAAN
Stichting Het Zuidhollands Landschap te ROTTERDAM	Stichting Het Zeeuwse Landschap te HEINKENSZAND
Stichting Het Noordbrabants Landschap te HELVOIRT	Stichting Het Limburgs Landschap te VENLO
Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels te ZEIST	G.A. van der Lugt-Stichting te NEEDE
Stichting Edwina van Heek te ENSCHEDE	Stichting Marke Vragenderveen te VRAGENDER
Stichting het Flevolandschap te LELYSTAD	

De bijlagen I, II en III behoren bij het Koninklijk besluit van 13 december 1990, Stb. 618.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Deze algemene maatregel van bestuur (amvb) bevat algemene voorschriften ter voorkoming of beperking van gevaar, schade of hinder, die veroorzaakt kunnen worden door hinderwetplichtige inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard.

De grondslag voor de in dit besluit gegeven regeling is te vinden in artikel 2a van de Hinderwet (Stb. 1981, 410).

De Hinderwet verbiedt een hinderwetplichtige inrichting op te richten of in werking te hebben zonder een daarvoor verleende vergunning.

Artikel 2a biedt de mogelijkheid dit verbod op te heffen, als de voorschriften in de amvb in voldoende mate gevaar, schade of hinder tegengaan.

In de amvb is het systeem geïntroduceerd waarbij een inrichting die binnen de werkingssfeer van de maatregel valt, aan de gegeven voorschriften moet voldoen. Tevens is in deze maatregel uitvoering aan artikel 2a, tweede lid, van de Hinderwet gegeven: opheffing van de vergunningplicht. Dit leidt ertoe dat voor een inrichting die binnen de werkingssfeer van het besluit valt, een (eventueel) verleende vergunning voor het bewaren van dunne mest vervalt. Dit is niet uitdrukkelijk in de amvb bepaald, maar vloeit systematisch voort uit de voor artikel 2a van de Hinderwet gekozen opzet.

De ontwikkelingen in de veehouderij hebben ertoe geleid dat de hoeveelheden geproduceerde mest zodanig zijn dat deze niet zonder beperkingen op het eigen bedrijf kunnen worden benut. Het Besluit gebruik dierlijke meststoffen (Stb. 1987, 114) op grond van de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374) geeft regels omtrent de maximaal te gebruiken hoeveelheid mest en tevens omtrent tijdstip en wijze van uitrijden van de mest. De in dat besluit opgenomen verboden om gedurende bepaalde gedeelten van het jaar op bepaalde gronden mest uit te rijden, maken het voor de veehouder veelal noodzakelijk in aanvullende mestopslag te voorzien.

Met dit besluit wordt mede uitvoering gegeven aan het beleid om verzuring en vermesting zoveel mogelijk terug te dringen. Het Bestrijdingsplan verzuring, dat op 20 juli 1989 aan de Tweede Kamer is aangeboden (Kamerstukken II 1988/89, 18 225), en het Plan van aanpak beperking ammoniak-emissie van de landbouw, dat op 25 oktober 1990 aan de Tweede Kamer is aangeboden (Kamerstukken II 1990/91, nr. 42/43) vormen een uitwerking van dit beleid dat onder meer is vastgelegd in het Nationaal Milieubeleidsplan (Kamerstukken II 1988/89, 21 137).

In het Bestrijdingsplan verzuring wordt de afdekverplichting voor mestbassins, gebouwd na 1 juni 1987, te realiseren via onderhavig besluit, aangekondigd.

De verplichting dat mesttransportmiddelen en opslagplaatsen met ingang van 1 januari 1995 voorzien moeten zijn van een dampretourleiding zal vóór deze datum beoordeeld worden op effectiviteit, waarna al dan niet tot invoering besloten wordt.

Sinds februari 1987 wordt in het kader van de vergunningverlening voor een veehouderijbedrijf, op grond van de Hinderwet, door het bevoegd gezag gebruik gemaakt van de richtlijn ammoniak en veehouderij, een gezamenlijke publikatie van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw en Visserij (1987).

De richtlijn is, als gevolg van een recent uitgevoerde evaluatie, op een aantal punten, waaronder het afstandskriterium, gewijzigd.

Voor die bassins die niet onder de werkingssfeer van het besluit vallen blijft de vergunningplicht van kracht. Om vast te stellen welke depositie een mestopslag (inclusief verplichte afdekking) kan veroorzaken op een voor verzuring gevoelig gebied kan het rekenmodel van de richtlijn ammoniak en veehouderij worden gehanteerd. Op dit moment zijn echter nog onvoldoende gegevens bekend betreffende de emissie van ammoniak uit opslagen van verschillende mestsoorten op bedrijfsniveau. Wel heeft een onderzoek plaats gevonden aan zogenaamde mini-silo's onder verschillende weersomstandigheden, met verschillende mestsoorten en afdekkingstechnieken.

Met dit besluit wordt beoogd regels te stellen voor mestopslagsystemen alsmede onnodige belemmeringen vanuit de Hinderwet voor het tot stand brengen van voldoende opslagcapaciteit weg te nemen.

Aangezien aangenomen wordt dat de in deze amvb gegeven voorschriften voor de gevallen, die op voldoende afstand van voor stank gevoelige objecten zijn gelegen (zie het derde en vierde lid van artikel 1) gevaar, schade of hinder voldoende voorkomen of beperken, bepaalt de amvb dat de plicht om een vergunning te hebben voor die gevallen komt te vervallen, voor zover het betreft het bewaren van dunne mest in één of meer mestbassins. In plaats daarvan kan men volstaan met een melding wanneer een dergelijk onderdeel van een inrichting wordt opgericht of aangebracht of wanneer hierin de werkzaamheden worden gewijzigd of uitgebreid.

Inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard in een bassin dat tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987 vallen voor het bewaren van dunne mest in dit bassin niet onder de werking van dit besluit en behouden hiervoor de vergunningplicht. Ten overvloede zij opgemerkt dat indien een dergelijk bassin wordt vervangen, er sprake is van een nieuwe situatie die aan het besluit moet worden getoetst. De constructie van een bassin, gebouwd voor 1 juni 1987, zal niet altijd geheel aansluiten bij de eisen vermeld in de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins, een gezamenlijke publikatie van het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij. Omdat het hier om constructie-eisen gaat zou de aanpassing van zo'n bassin met grote financiële inspanningen gepaard kunnen gaan.

Zoals reeds boven opgemerkt wordt met dit besluit beoogd onnodige belemmeringen vanuit de Hinderwet weg te nemen voor mestbassins, die worden gebouwd in verband met het uitrijverbod van mest, is er in dit stadium van afgezien mestbassins, die zijn gebouwd vóór 1 juni 1987, onder de werking van dit besluit te brengen.

Voor bassins gebouwd tussen 1 juni 1987 en de datum van inwerking-treding van dit besluit, blijven ingevolge de voorschriften 1.3 en 1.4 de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins uit 1987 van kracht (in plaats van de Bouwtechnische richtlijnen 1990).

Zowel voor bestaande bassins als voor bassins die tot stand zijn gebracht na de datum van inwerking-treding van dit besluit en die eerst niet, maar door wijziging van factoren later wel onder de werking van dit besluit komen te vallen, geldt overeenkomstig eerder in werking getreden besluiten krachtens artikel 2a van de Hinderwet, een overgangperiode van één jaar.

Inrichtingen waar een nieuwe opslag van dunne mest wordt opgericht of aangebracht, dienen altijd direct te voldoen aan het bij of krachtens dit besluit bepaalde.

Op dit moment is moeilijk aan te geven hoeveel inrichtingen gebouwd zullen worden maar naar schatting zullen in totaal ongeveer 25 000

hinderwetplichtige inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard onder de werking van deze amvb vallen.

De bij deze amvb behorende voorschriften zijn vervat in een bijlage, waarin tevens een verklaring wordt gegeven van enkele veel gebruikte begrippen.

Over de dereguleringsstoets wordt het volgende opgemerkt. Met de amvb wordt beoogd de thans bestaande vergunningplicht ingevolge de Hinderwet voor een groot aantal inrichtingen, of onderdelen daarvan, te laten vervallen en te vervangen door algemene regels. In het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieubeheer (Kamerstukken II 1982/83, 17 931, nr. 4) is geconcludeerd dat de totstandkoming van dergelijke amvb's bevorderd dient te worden.

Dat brengt een zekere mate van centralisatie mee, daar de voorschriften die tot dusverre door het bevoegd gezag aan de vergunning werden verbonden, thans door de centrale overheid worden gegeven. De doelstelling van de onderwerpelijke amvb is het voorkomen van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting door middel van het stellen van algemene regels. De amvb richt zich met het afschaffen van het vergunningvereiste tot de houder van de inrichting. De normstelling ligt in de amvb zelf vast. Slechts de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is gedelegeerd.

Een neveneffect van de amvb zal zijn dat de beleidslasten welke thans zijn gemoeid met de vergunningverlening, in de toekomst zullen verschuiven naar het terrein van de handhaving. Deze lasten zullen, evenals die welke thans met de handhaving gemoeid zijn, drukken op de lagere overheid. Te verwachten valt dat ten gevolge van de uitvoering van de amvb de bestuurlijke lasten in de administratieve sfeer zullen verminderen. De thans in het kader van de vergunningverlening geldende procedurele (onder meer inspraak) en inhoudelijke (formulering van voorschriften) verplichtingen zullen immers vervallen.

Naar mag worden aangenomen zullen de personele consequenties van invoering van de amvb neutraal zijn. De huidige hinderwetdiensten van de gemeenten zullen meer ruimte vrij krijgen om zich bezig te houden met handhaving. Problemen zullen zich naar verwachting dan ook op dat terrein niet voordoen. Wat de handhaving betreft moet nog worden opgemerkt dat ten behoeve van de gemeenten een checklist is opgesteld, die een vertaling inhoudt van de regels naar aandachtspunten voor het vooroverleg en een eerste controle van inrichtingen, voor periodieke controles en voor de behandeling van klachten. Met deze checklist en speciaal voor milieu-ambtenaren bestemde brochures wordt beoogd de handhaving van de algemene regels door het bevoegd gezag te stimuleren.

De amvb zelf kent geen sancties op overtreding ervan. De strafbepalingen van de Hinderwet zijn van toepassing, hetgeen betekent dat een overtreding wordt aangemerkt als economisch delict in de zin van de Wet op de economische delicten (Stb. 1950, K258).

In de amvb gaat het om voorschriften waartegen de Hinderwet geen mogelijkheid van beroep kent. Wel bestaat de mogelijkheid dat in een voorkomend geval nadere eisen worden gesteld en dat daartegen beroep wordt ingesteld. Een beschikking met nadere eisen is echter lang niet altijd nodig.

Het aantal beroepen zal daardoor naar verwachting afnemen. Het beslag op het justitiële apparaat zal voor zover het de handhaving betreft, niet verminderen. Daarop kan zelfs een zwaarder accent komen te liggen.

In het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieubeheer is aangegeven dat de voordelen van amvb's als de onderwerpelijke evident zijn:

«meer zekerheid omtrent de inhoud van de regelgeving, geen procedures, dus geen vertraging, ruimte voor de lagere overheden om de achterstand bij de uitvoering van de Hinderwet snel in te halen en daarbij aandacht te schenken aan die bedrijven die werkelijk problemen veroorzaken».

De amvb brengt met zich mee dat uitsluitend nog een vergunning vereist is, indien de inrichting niet valt binnen haar werkingssfeer.

De opstelling van de amvb vloeit rechtstreeks voort uit de wens de vergunningplicht op te heffen en te vervangen door algemene voorschriften.

De mate van detaillering van de voorschriften is bepaald door enerzijds de belangen van de burger, die gebaat is bij het voorkomen van gevaar, schade of hinder en anderzijds de belangen van het bedrijfsleven, dat niet met onnodige voorschriften geconfronteerd behoort te worden. Naar mijn mening is in de voorschriften het juiste evenwicht gevonden.

Verhouding Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

In het voorstel van wet, houdende uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (vergunningen en algemene regels voor inrichtingen; procedures voor vergunningen en ontheffingen; handhaving) (verder te noemen: wetsvoorstel vergunningen en algemene regels), dat is ingediend bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II 1988/89, 21 087, nrs. 1-3), wordt voorzien in het intrekken van de Hinderwet (artikel XVIII) en ook onder meer in het overnemen van het juridisch instrumentarium van die wet. Om de aansluiting tussen het oude en het nieuwe instrumentarium zo eenvoudig mogelijk te houden is in artikel XXII, tiende lid, een overgangsbepaling opgenomen die er toe strekt dat amvb's als de onderhavige zonder inhoudelijke wijzigingen gaan gelden als besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne. Wanneer dat voorstel tot wet is geworden zal dus de grondslag voor het Besluit mestbassins Hinderwet, in de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133) liggen.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1, eerste lid

Onderdeel b

De amvb is alleen van toepassing indien de inrichting hinderwetplichtig is op grond van het Hinderbesluit (Stb. 1980, 445).

In het algemeen is dat het geval wanneer er elektromotoren met een gezamenlijk vermogen groter dan 1,5 kW (artikel 1, onder I, Hinderbesluit) zijn opgesteld, of wanneer de inrichting bestemd is tot het bedrijfsmatig houden van mestkalveren, meststieren, varkens, paarden, dieren om te pelzen, pluimvee of konijnen (artikel 1, onder XXIV, Hinderbesluit).

De onder b genoemde activiteit zal zelfstandig kunnen voorkomen. Het is echter ook mogelijk dat deze een onderdeel vormt van een groter geheel. Om het mogelijk te maken deze amvb ook van toepassing te doen zijn op bedrijven die een dergelijk onderdeel hebben of wanneer een bestaand hinderwetplichtig bedrijf wordt uitgebreid met een mestbassin, is gekozen voor een constructie waarbij deze amvb van toepassing is zowel op zelfstandige inrichtingen als op bedrijfsonderdelen (zie ook artikel 3). Het hebben van of het uitbreiden met een dergelijk mestbassin is derhalve ook niet meer vergunningplichtig. Wel zijn dan de voorschriften van deze amvb van toepassing.

Indien er sprake is van een opslag van dunne mest als onderdeel van een bedrijf, blijft, indien een andere hinderwetplichtige activiteit wordt bedreven in hetzelfde bedrijf, voor deze andere activiteit een hinderwetvergunning vereist.

Indien een inrichting waar dunne mest wordt bewaard, welk onderdeel van de inrichting valt binnen de omschrijving in artikel 1, onder b, in een later stadium zodanig wordt uitgebreid dat dit onderdeel van de inrichting niet meer aan de omschrijving voldoet, dan is de amvb niet meer van toepassing op de dan ontstane situatie. Om exact aan te geven welke inrichtingen wel en welke niet onder deze amvb vallen, is onder b in punt 1° tot en met 3° een limitatieve opsomming gegeven van onderwerpen waarvoor beperkingen gelden. Inrichtingen waar de gezamenlijke oppervlakte van de bassins meer bedraagt dan 750 m² of de gezamenlijke inhoud meer bedraagt dan 2500 m³ vallen niet onder de werking van dit besluit en blijven vergunningplichtig (zie punt 1° en 2°). Deze grenzen zijn zo gekozen dat bijvoorbeeld twee veehouderijbedrijven nog een gezamenlijke mestopslag kunnen oprichten die onder de werking van dit besluit valt. Voor het bepalen van de gezamenlijke inhoud en oppervlakte, tellen bassins die voor 1 juni 1987 zijn geplaatst, niet mee. Ook bij het toepassen van be- of verwerkingstechnieken van dunne mest is dit besluit niet van toepassing. Dergelijke zaken kunnen een zodanige invloed hebben op het omringend milieu, dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft. Een inrichting die niet aan deze beperkingen voldoet valt niet onder de werking van deze amvb en behoudt de vergunningplicht.

Het bewaren van dunne mest in een reservoir dat vóór 1 juni 1987 tot stand is gebracht blijft altijd vergunningplichtig, omdat in de definitie van «bassin» is aangegeven dat alleen reservoirs die tot stand zijn gebracht na 1 juni 1987 er onder vallen. Dit is dus onafhankelijk van het feit of aan de voorschriften van de amvb wordt voldaan. Een overgang van vergunningenregime naar de werkingssfeer van de amvb kan alleen van toepassing worden op het bewaren van dunne mest in een bassin dat na 1 juni 1987 tot stand is gebracht. Door een wijziging kan het bewaren van dunne mest vanuit het vergunningenregime onder de werkingssfeer van de amvb komen te vallen. Voor een zodanige wijziging is geen vergunning vereist. Men maakt geen volledig gebruik meer van de in het

verleden verleende vergunning. Op grond van artikel 5 worden in dat geval de amvb-voorschriften na één jaar van toepassing. In de tussenliggende periode blijft de eerder verleende vergunning gelden (zie ook de toelichting bij artikel 5).

Bij het niet naleven van de voorschriften van de amvb of de voorschriften van een nog geldende vergunning dan wel bij het ontbreken van een eventueel vereiste vergunning staan aan het bevoegd gezag de sanctiemiddelen van de Hinderwet ter beschikking.

Onderdeel c

De amvb heeft betrekking op het bewaren van mest van alle soorten landbouwhuisdieren. Indien mest wordt bewaard met andere bestanddelen dan faeces, urine of water of indien de mest niet verpompbaar is, dan geldt de amvb voor het bewaren van die mest niet.

Onderdeel d

Het gaat in dit besluit om het bewaren van dunne mest in buiten de stal gelegen bassins. Iedere vorm van opslag van dunne mest, tenzij geheel of gedeeltelijk gelegen onder een stal, wordt aangemerkt als bassin. Een foliebassin, mestvijver, mestsilos of mestzak is dus een bassin in de zin van de amvb. Dit geldt ook voor het geval dat de opslag van dunne mest is uitgevoerd als een kelder, bijvoorbeeld onder een voeropslag of een werktuigenloods. Voor een mestopslag die geheel of gedeeltelijk is gelegen onder een stal geldt de amvb niet.

Dit besluit is alleen van toepassing op het bewaren van dunne mest in een reservoir dat tot stand is gebracht na 1 juni 1987. Het bewaren van dunne mest in een reservoir van eerdere datum blijft vergunningplichtig totdat dit reservoir buiten gebruik wordt gesteld en wordt vervangen. Dit laatste zal in het algemeen het geval zijn als de levensduur van het bekledingsmateriaal van een grondput of de levensduur van de siloconstructie is verlopen.

Onderdeel f

Bij de definitie van een «gevoelig object» is een uitzondering gemaakt voor een gebouw of een terrein dat is bestemd voor het kamperen bij een agrarisch bedrijf zoals aangegeven in de Kampeerwet. Het «bestemd voor» moet daarbij blijken uit de voorzieningen en de inrichting van het gebouw of terrein.

Onderdeel h

Voor deze definiëring is aangesloten bij de begrippen zoals deze zijn gehanteerd in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986 (Stcrt. 174, 1987).

In de in het kader van dit besluit gehanteerde definitie van landschapselement zijn alleen die elementen opgenomen die natuurwetenschappelijk waardevol zijn en die kunnen voorkomen op voor verzuring gevoelige bodemtypen.

Deze elementen worden in dit kader als volgt gedefinieerd:

Houtwal: Een door de mens opgeworpen, langgerekte aarden wal met een aangesloten beplanting van verschillende houtsoorten en een veelal rijke ondergroei. Het heeft vaak een functie als veekering en perceelsgrens. Vaak ligt aan beide zijden een greppel, waardoor het wallichaam steile kanten krijgt. Dit in tegenstelling tot een hout*singel* of een hout*kade* (deze kan aan beide zijden een sloot hebben, maar ligt in het

Utrechts-Hollands veenweidegebied). Houtwallen komen voor op de hogere zandgronden, met name in Friesland, Drenthe, Overijssel en Gelderland.

Houtsingel: Een dicht met bomen en struiken begroeide strook langs een sloot, welke vooral een functie heeft als veekering en eigendoms-grens. Een houtsingel ligt niet op een wal. Voor zover houtsingels op voor verzuring gevoelige grond liggen komen ze alleen voor in die delen van hoog Nederland waar het grondwater dicht aan het oppervlak komt.

Steilrandbepanting: Bepanting van bomen en struiken op steile delen van een helling, vooral aangelegd om erosie tegen te gaan. Ze komen met name voor in Limburg en geaccidenteerde delen van Gelderland.

Beek: Klein op *natuurlijke* wijze stromend water dat ten minste gedurende een groot deel van het jaar water voert. N.B.: Alleen de beken die zijn aangegeven in de Ecologische Hoofdstructuur uit het Natuurbe-leidsplan (NBP) (Kamerstukken II, 1989/90, 21 149, nrs. 2-3) worden als ecologisch waardevol en in het kader van deze richtlijn als beschermens-waardig geschouwd.

Duinrel: (Natuurlijke) duinbeek.

Tuinwal: Wal van gras- of heideplaggen in de keileemgebieden, die meestal een hoogte heeft van ca. 1 meter. Tuinwallen komen vooral voor op Texel en verder in Gaasterland, Wieringen en in het Land van Vollen-hoven.

Schurveling: (Elzen)singel op lage walletjes die relatief kleine percelen weidegrond op de kop van Goeree begrenzen. Ook de hoge, droge, begroeide zandwallen tussen afgegraven stukken duingrond op de kop van Goeree worden in de RAL tot de schurvelingen gerekend.

Ven: Een van oorsprong voedselarme plas gelegen in zandgebieden, ontstaan door uitvening, uitstuiving of uit een pingo. Vennen komen voor in de zandgebieden van Noordoost en Zuid-Nederland.

Pingo: Kuil of terreinverlaging die na de IJstijd is ontstaan door het smelten van een in de ondergrond aanwezige ijsmassa.

Dobbe: Al dan niet met water gevulde, soms door een wal omgeven laagte in het deklandschap.

Voor nadere informatie omtrent deze landschapselementen en de natuurwetenschappelijke waarde ervan wordt verwezen naar de achter-gronddocumenten bij het NBP, met name «Levend Verleden» (deel 3) en de publikatie «Houtwallen in het boerenland» (Alleyn, 1980).

Onderdeel i

Onder de Boswet (Stb. 1961, 256) vallen niet en derhalve ook niet onder de definitie voor een voor verzuring gevoelig gebied:

- houtopstanden op erven en in tuinen;
- andere houtopstanden dan op erven en in tuinen binnen een bebouwde kom zoals deze door de gemeenteraad overeenkomstig artikel 1, vijfde lid, van de Boswet is vastgesteld;
- wegbepantingen en eenrijige bepantingen op of langs landbouw-gronden, bestaande uit populieren of wilgen;

- Italiaanse populieren, linden, paardenkastanjes en treurwilgen;
- vruchtbomen en windschermen om boomgaarden;
- fijnsparren, niet ouder dan 12 jaar, bestemd om te dienen als kerstbomen en geteeld op daarvoor in het bijzonder bestemde terreinen;
- kweekgoed.

Onderdeel j

Het begrip «voor verzuring gevoelig gebied» komt niet voor in het besluit, maar pas in bijlage I. In het besluit zijn desondanks de twee begrippen «(voor stank) gevoelig object» en «voor verzuring gevoelig gebied» in het eerste lid van artikel 1 beide gedefinieerd, om het verschil tussen deze begrippen te benadrukken.

De gevoeligheid van een bos, natuurterrein of landschapselement voor de depositie van ammoniak hangt af van de grondsoort waarop het gelegen is. Ammoniak kan in de bodem door de omzetting in nitraat verzurend werken. Dit treedt in hoofdzaak op in bodems die rijk zijn aan organische stof, maar nauwelijks in zure bodems met weinig organische stof. In deze laatste bodems kan echter een ander voor planten eveneens nadelig effect optreden. Het omzettingsprodukt van ammoniak, ammonium, accumuleert namelijk in deze bodems, waardoor andere voedingsstoffen verdrongen worden en niet meer in voldoende mate door de planten opgenomen kunnen worden. Hierdoor kunnen gebreksverschijnselen optreden. Sommige bodems kunnen een hoge ammoniakdepositie verdragen zonder dat de bovenstaande vegetatie hiervan schade ondervindt. Voor de onder j genoemde bodems geldt dit niet. De benaming van deze bodems sluit aan bij de indeling die door de Stichting voor Bodemkartering (STIBOKA) bij het vervaardigen van bodemkaarten wordt gehanteerd. Of een natuurgebied, landschapselement of bos gelegen is op een voor verzuring gevoelige bodem kan worden nagegaan op deze bodemkaarten.

De bodemkaarten met een schaal 1:50.000 zijn hiervoor het meest geschikt. De codes van bodemtypen op de bodemkaart 1:50.000, die aangemerkt worden als voor verzuring gevoelig, betreffen:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden en moerige gronden met een zanddek of veenkoloniaal dek	Meerveengronden	zVs, zVc, zVz, ¹ uVz, zVp
	Veenkoloniale gronden	iVs, iVc, iVz, iVp ¹
	Moerige podzolgronden	vWp, zWp, iWp ¹
	Moerige eerdgronden	zWz, uWz, vWz, iWz ¹
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Y21, Y23, Y30
	Horstpodzolgronden	Y21b, Y23b
	Looppodzolgronden	cY21, cY23, cY30
	Veldpodzolgronden	Hn21, Hn23, Hn30
	Laarpodzolgronden	cHn21, cHn23, cHn30
	Haarpodzolgronden	Hd21, Hd23, Hd30
	Kamppodzolgronden	cHd21, cHd23, cHd30
Zandbrikgronden	Zandbrikgronden	BZn24, BZh24, BZd23, BZd24
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	EZg21, EZg23, EZg30
	Bruine enkeerdgronden	bEZ21, bEZ23, bEZ30
	Zwarte enkeerdgronden	zEZ21, zEZ23, zEZ30
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden	pZg21, pZg23, pZg30 ¹
	Gooreerdgronden	pZn21, pZn23, pZn30
	Kanteerdgronden	tZd21, tZd23, tZd30
	Akkereerdgronden	cZd21, cZd23, cZd30
	Vlakvaaggronden	Zn21, Zn23, Zn30
	Duinvaaggronden	Zd21, Zd23, Zd30
	Vorstvaaggronden	Zb21, Zb23, Zb30
Keileemgronden	Keileemgronden	KX
Stenige gronden	Stenige gronden	G1, G2
Associaties		ABv, ABk, ABz, AM, AS, ABH, AHc, AH1

¹ Exclusief de gronden met Gt II of lager.

Voor die delen van ons land waarvoor nog geen kaartblad met schaal 1:50.000 is verschenen, kan gebruik worden gemaakt van de 1:250.000 kaart van Nederland. De verzuringsgevoelige bodemtypen op deze bodemkaart zijn:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden met een zanddek of veenkoloniaal dek	Meerveengronden	V13
Moerige gronden	Moerige zandgronden	V14
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Z5, Z6
	Veldpodzolgronden	Z7, Z8, Z9, Z10
	Laarpodzolgronden	Z11
	Haarpodzolgronden	Z12, Z13
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	Z14, Z15, Z16
	Zandgronden met een 30-50 cm (cultuur)dek	Z17, Z18, Z19
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden	Z20
	Gooreerdgronden	Z21, Z22
	Vlakvaaggronden	Z23, Z24, Z25
	Duinvaaggronden	Z27, Z28
Keileemgronden	Keileemgronden	K4
Stenige gronden	Grindgronden	S1, S2
Associaties	Associaties van twee bodemeenheden	V5/V13, V5/Z8, V6/V14 V8/V14, V11/V14, V13/Z8, V13/Z11, V14/Z7, V14/Z20, Z4/Z27, Z5g/K3g, Z8/Z26, Z18/Z26, Z20/R4
	Associaties van meerdere bodemeenheden	A3, A4, A5, A7, A8, A12, A13

De kaartbladen zijn verkrijgbaar via de boekhandel of rechtstreeks bij het Centrum voor Landbouwpublicaties en Landbouwdocumentatie (PUDOC), Postbus 4, 6700 AA Wageningen, tel. 08370-84541 en 84548.

De bladen van bodemkaarten zijn ook verkrijgbaar bij de Stichting voor Bodemkartering (STIBOKA), Marijkeweg 11, Postbus 98, 6700 AB Wageningen, tel. 08370-19100.

Van de in j, onder 2°, eerste drie genoemde categorieën van gebieden zijn gegevens over de exacte lokaties verkrijgbaar bij het kadaster. Van de laatste twee genoemde categorieën beschikt de gemeente over de benodigde informatie.

De gebieden die functioneren als nationaal park zijn de Hoge Veluwe, de Veluwezoom en de Kennemerduinen.

Een tweetal typen natuurterrein waar met name sprake is van gevoeligheid voor eutrofiëring door NH_3 vallen ook onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied als zij buiten de genoemde grondsoorten voorkomt. Dit betreft (een deel van) de schraallanden en hoogvenen. Deze zijn omschreven in het rapport «Natuurwaardenkaart 1988» (Achtergrondreeks NBP, nr. 7) en – voor zover groter dan 5 ha – op de bijbehorende kaart weergegeven. Landbouwgronden, zoals graslanden en akkerbouwgronden (ongeacht het beheer ervan), vallen niet onder de definitie van een voor verzuring gevoelig gebied. Dit geldt ook voor de zogenaamde beheers- en reservaatgebieden in het kader van de Relatienota (Kamerstukken II 1974/75, 13 285). Zodra reservaatgebieden, bestaande uit schraalland volgens de definitie uit het rapport «Natuurwaardenkaart 1988», zijn aangekocht door de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie (j, onder 2°, categorie III) zijn ze wel als voor verzuring gevoelig gebied te beschouwen.

Niet alle landschapselementen vallen onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied. Dat is alleen het geval voor landschapselementen die zijn aangewezen op grond van onderdeel j, 3°, categorieën I tot en met III.

Daarnaast kan de gemeenteraad afhankelijk van de lokale situatie bij verordening nog andere landschapselementen aanwijzen als voor verzuring gevoelig gebied. Die elementen dienen te zijn aangegeven op een bij de verordening behorende kaart.

Gezien de gewenste duidelijkheid voor betrokkenen en de noodzakelijke bescherming van natuurwetenschappelijk waardevolle landschapselementen is de spoedige totstandkoming van een dergelijke verordening van groot belang.

Onderdeel k

Voor een inrichting waar dunne mest wordt bewaard waarop deze amvb betrekking heeft, is het college van burgemeester en wethouders van de gemeente, waarin de inrichting is gelegen, in de regel het bevoegd gezag.

Artikel 1, derde en vierde lid

Indien binnen een inrichting dunne mest wordt bewaard in een bassin, dat op te korte afstand van een te beschermen object is gelegen, heeft dit tot gevolg dat de amvb voor het bewaren van dunne mest daarop niet van toepassing is. Dit betekent dat voor die inrichting de vergunningplicht blijft bestaan.

De in het derde en vierde lid genoemde afstanden zijn bepalend voor het al dan niet opheffen van de vergunningplicht en houden verband met

het voorkomen en beperken van stankoverlast in de omgeving. Hierbij is onderscheid gemaakt naar de aanwezige oppervlakte van de opslag.

Ten opzichte van woningen van derden geldt een afstand van 50 m indien de gezamenlijke oppervlakte van de bassins kleiner is dan 350 m².

Deze afstand is 25 m wanneer het gaat om nabij liggende «agrarische» woningen bij bedrijven waar bijvoorbeeld rundvee of pluimvee wordt gehouden. Voor een gezamenlijke oppervlakte van de bassins gelijk of groter dan 350 m² gelden de dubbele afstanden.

Is een bassin gelegen op kortere afstanden van de te beschermen objecten, dan is het uit milieu-oogpunt gewenst, dat een individuele beoordeling van de situatie kan plaatsvinden.

Wanneer meer mestbassins aanwezig zijn, waarvan één mestbassin niet aan de criteria voldoet om onder de werking van dit besluit te vallen, bijvoorbeeld omdat hij op een te korte afstand van een gevoelig object is gelegen, dan blijft voor al die bassins de vergunningplicht bestaan.

Een overzicht van de in het derde en vierde lid genoemde afstanden is vermeld in de onderstaande tabel.

Overzicht afstanden waarbinnen dit besluit niet geldt

object	bassin	bassin
	0 tot 350 m ²	350 t/m 750 m ²
woning van derden ¹⁾ minder dan:	50 m	100 m
gevoelig object minder dan:	50 m	100 m
agrarische woning ²⁾ minder dan:	25 m	50 m

¹ woning van derden, niet zijnde een woning die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV, van het Hinderbesluit of een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden.

² woning van derden die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV, van het Hinderbesluit of een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden.

Indien door een toekomstige wijziging van externe factoren de inrichting waar dunne mest wordt bewaard op een bepaald moment niet meer onder de werkingssfeer van deze amvb zou vallen en hierdoor vergunningplicht ontstaat voor het bewaren van dunne mest, dan is artikel 36 van de Hinderwet van toepassing. In dat geval kan degene die de inrichting drijft, binnen 6 maanden de bescheiden overleggen, die deel uitmaken van een vergunningaanvraag. Het bevoegd gezag moet dan een verklaring van ontvangst afgeven. Deze wordt aangemerkt als hinderwetvergunning. Aan deze verklaring kunnen gedurende twee jaar na de datum van afgifte geen nieuwe voorschriften worden verbonden. Wel blijven de voorschriften uit de amvb gedurende die twee jaar op de inrichting van toepassing. Ten einde het bevoegd gezag in staat te stellen in dit soort gevallen na te gaan of er inderdaad sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 36 van de Hinderwet, is het voor degene die de inrichting drijft wel van belang dat in het verleden een melding als bedoeld in artikel 4 of 5 van dit besluit is gedaan. Overigens maakt het voor de toepassing van artikel 36 van de Hinderwet niet uit of voor een inrichting eerder een vergunning is verleend, die door het in werking treden van de amvb is komen te vervallen.

Artikel 2, eerste lid

In eerdere, soortgelijke amvb's ex artikel 2a van de Hinderwet werd in artikel 2, eerste lid aangegeven dat de in bijlage I opgenomen voorschriften zijn gesteld in het belang van het voorkomen en beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. Dit doel is echter in de

Hinderwet zelf al vastgelegd (artikel 2a, eerste lid, Hinderwet) en geldt niet alleen voor de voorschriften maar voor de gehele amvb. Een herhaling is overbodig en kan tot verwarring leiden. De voorschriften laten uiteraard onverlet hetgeen bij of krachtens de Arbeidsomstandighedenwet (Stb. 1990, 94) is bepaald. Dit betekent dat naast de voorschriften van de onderhavige amvb wettelijke voorzieningen zijn of kunnen worden getroffen wanneer dit met het oog op de arbeidsomstandigheden noodzakelijk is.

Ook de mogelijkheid dat het districtshoofd van de Arbeidsinspectie met het oog op de arbeidsomstandigheden aanvullende of verdergaande eisen stelt op grond van de wetgeving inzake de arbeidsbescherming, blijft onverlet.

Op grond van bepaalde voorschriften kunnen door het bevoegd gezag nadere eisen worden gesteld. Dit is dan expliciet in die voorschriften aangegeven. De mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen is beperkt. Het kader waarbinnen nadere eisen kunnen worden gesteld is in de desbetreffende voorschriften van de amvb vermeld. Het instrument van nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op de concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing.

Nadere eisen behoeven alleen te worden gesteld indien de lokale situatie dit noodzakelijk maakt (zie ook de toelichting op de desbetreffende voorschriften). Vanzelfsprekend dient de beschikking waarbij nadere eisen worden gesteld te worden gemotiveerd (algemeen beginsel van behoorlijk bestuur). Voor het stellen van nadere eisen geldt geen vaste procedure. Een besluit van het bevoegd gezag, dat schriftelijk ter kennis wordt gebracht aan degene die de inrichting drijft, volstaat in beginsel. In de beschikking moet een termijn zijn vermeld waarna de nadere eisen ingaan (artikel 2a, derde lid). Uiteraard staat het aan het bevoegd gezag vrij om over te stellen nadere eisen vooroverleg te plegen met degene die de inrichting drijft. Voor een goede gang van zaken is het ook van belang dat het eventueel stellen van nadere eisen gebeurt zo spoedig mogelijk nadat een melding is binnengekomen, vooral wanneer die nadere eisen betrekking hebben op de bouw van een mestbassin.

Publikatie van de beschikking waarbij de nadere eisen worden gesteld is nu nog niet verplicht. In het wetsvoorstel vergunningen en algemene regels is in artikel 38b van hoofdstuk 3 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne de regeling opgenomen dat per amvb de categorieën van gevallen worden aangewezen, waarbij de beschikking om een nadere eis op te leggen gepubliceerd moet worden in één of meerdere dag-, nieuws- of huis- aan huisbladen.

In het belang van de kenbaarheid van de nadere eisen voor derden-belanghebbenden zou het bevoegd gezag er goed aan doen om, vooruitlopend op deze wettelijke verplichting, reeds nu tot publikatie over te gaan.

Indien er van de zijde van het bevoegd gezag nadere eisen worden gesteld, is daartegen beroep mogelijk bij de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (artikel 29a, eerste lid, Hinderwet). Dit beroep moet binnen een maand worden ingesteld. Tegen een beschikking van de Minister kan beroep worden ingesteld bij de Kroon (artikel 29a, vierde lid). Op dit beroep is hoofdstuk 5, paragraaf 3, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne van toepassing.

Artikel 2, tweede lid

Om te voorkomen dat voorzieningen die op grond van een nadere eis moeten worden getroffen in strijd komen met regels op grond van wetgeving betreffende de arbeidsomstandigheden, is bepaald dat in die gevallen waarin nadere eisen van invloed kunnen zijn op het terrein van

de arbeidsomstandigheden, vooraf het districtshoofd van de Arbeidsinspectie over een zodanige nadere eis wordt gehoord.

Artikel 3

Voor inrichtingen die vallen onder de werking van deze amvb, wordt voor het bewaren van dunne mest de vergunningplicht opgeheven. Dat betekent dat het bevoegd gezag de in deze amvb gestelde voorschriften niet kan aanscherpen of aanvullen met eigen voorschriften. Slechts de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen staat aan het bevoegd gezag open.

Het vervallen van de vergunningplicht houdt ook in dat eerder verleende vergunningen en de aan deze vergunningen verbonden voorschriften zijn vervallen. In plaats daarvan gelden de voorschriften van bijlage I (zie ook artikel 5).

Het opheffen van de vergunningplicht op grond van de Hinderwet laat onverlet dat in het geldende bestemmingsplan beperkingen kunnen zijn opgenomen met betrekking tot mestbassins, aangezien deze regelgeving vanuit een andere doelstelling is opgesteld.

Op grond van artikel 3, derde lid, van de Hinderwet kan de gemeenteraad bij verordening bepalen dat het verboden is in de gemeente of een deel van de gemeente een inrichting waar dunne mest wordt bewaard op te richten, uit te breiden of te wijzigen. Deze verordening kan pas worden vastgesteld na het in werking treden van dit besluit. Voor inrichtingen als bedoeld in artikel 1 van dit besluit vervallen echter, bij inwerkingtreding van dit besluit, de bestaande verordeningen ex artikel 3, eerste en tweede lid. Nieuwe verordeningen ex artikel 3, eerste en tweede lid, die bepalingen bevatten ten aanzien van mestbassins, waarop dit besluit van toepassing is, kunnen niet meer worden gemaakt. De onderhavige amvb beoogt immers daarvoor een uitputtende regeling te geven.

In dit verband is tevens van belang dat moet worden voldaan aan de door provinciale staten vastgestelde verordeningen voor bodembeschermingsgebieden en grondwaterbeschermingsgebieden als bedoeld in de Wet bodembescherming. De in zo'n verordening opgenomen bodembeschermende regels komen daarbij op grond van artikel 38c van de Hinderwet in de plaats van de desbetreffende, in deze amvb opgenomen, voorschriften ter voorkoming van bodemverontreiniging.

Artikel 4, eerste en tweede lid

Wie van plan is een inrichting waar dunne mest wordt bewaard op te richten of een bestaande inrichting uit te breiden met een mestbassin, waarvoor op grond van deze amvb de vergunningplicht is opgeheven, moet ten minste één maand voordat het plan ten uitvoer wordt gebracht, daarvan melding doen. Ook wanneer men van plan is de opslag van dunne mest uit te breiden of de daarop betrekking hebbende gebezigde werkwijze te wijzigen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen. Alleen indien een uitbreiding of wijziging leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist.

Zolang er in die gegevens niets verandert, behoeven wijzigingen of uitbreidingen niet gemeld te worden.

Indien op grond van artikel 5, derde lid, de eerste melding voor een bestaande inrichting waar dunne mest wordt bewaard achterwege is gebleven, moet bij de eerstvolgende uitbreiding of wijziging van de inrichting wél een kennisgevingsformulier worden ingevuld. Er is namelijk geen eerder kennisgevingsformulier om de wijziging aan te toetsen.

Omdat het vergunningvereiste voor het desbetreffende deel van de inrichting is opgeheven, geldt artikel 1a van het Hinderbesluit niet. De melding op grond van artikel 1a van het Hinderbesluit kan dan achterwege blijven.

Artikel 4, derde lid

Bij een kennisgeving dient men gebruik te maken van een kennisgevingsformulier, dat door de minister is vastgesteld.

Indien niet gemeld wordt kan er worden opgetreden door de toepassing van de Wet op de economische delicten (artikel 31 van de Hinderwet).

Administratieve sancties op grond van de Hinderwet zijn hier niet mogelijk. Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die de inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van de amvb. Bij het niet naleven van de voorschriften kan hiertegen direct worden opgetreden door het bevoegd gezag onder meer met de administratieve sancties van de Hinderwet.

Artikel 4, vierde lid

Degene die een kennisgeving doet als bedoeld in het eerste of tweede lid, moet het bevoegd gezag daarbij in kennis stellen van het tijdstip waarop het mestbassin in werking wordt gebracht of de uitbreiding of wijziging van een bestaand mestbassin tot stand wordt gebracht. Deze kennisgeving stelt het bevoegd gezag in staat voorafgaand aan dit tijdstip een controle uit te voeren. Het bevoegd gezag kan op basis van het opgegeven tijdstip een afspraak maken voor het uitvoeren van de controle.

Publikatie van de kennisgeving is nu niet verplicht. In het wetsvoorstel vergunningen en algemene regels is in artikel 38a van hoofdstuk 3 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne wél een dergelijke verplichting opgenomen. Het kan immers voor derden-belanghebbenden van belang zijn te weten hoe de situatie binnen een inrichting verandert. Tegen deze achtergrond zou het bevoegd gezag er goed aan doen om vooruitlopende hierop reeds nu de kennisgevingen die het ontvangt, te publiceren.

Het kan voorkomen dat na het indienen van het kennisgevingsformulier bij het bevoegd gezag, dit voorgenomen tijdstip verschuift doordat een verandering is opgetreden in de planning. Artikel 4, vierde lid, verplicht degene die de inrichting drijft, het bevoegd gezag hiervan tijdig op de hoogte te stellen. In die gevallen kan volstaan worden met het op andere wijze doorgeven van de nieuwe datum, bijvoorbeeld per telefoon. Op basis hiervan kan een nieuwe afspraak worden gemaakt. Het is dus niet nodig opnieuw een kennisgevingsformulier met daarop vermeld de nieuwe datum in te dienen bij het bevoegd gezag.

Het doorgeven van de nieuwe datum moet tijdig gebeuren. In het algemeen is het voldoende om het definitieve tijdstip ten minste één week van te voren kenbaar te maken aan het bevoegd gezag.

Met de controle wordt beoogd dat degene die de inrichting drijft zich vooraf rekenschap geeft van de consequenties die bepaalde voorschriften met zich meebrengen. Mede omdat een bepaalde deskundigheid is vereist om de voorschriften uit te kunnen voeren, is het met het oog op de controle door het bevoegd gezag verstandig voorafgaand aan of direct na de kennisgeving contact op te nemen met het bevoegd gezag in verband met de voorzieningen die aangebracht moeten worden om aan de voorschriften te voldoen, en in verband met de eventuele noodzaak tot het stellen van nadere eisen. Op deze wijze kan worden gewaarborgd dat degene die een kennisgeving heeft gedaan zijn plannen tot uitvoering brengt overeenkomstig de voorschriften.

Aan de controle vóór het in gebruik nemen van een nieuw mestbassin, alsmede die vóór de totstandbrenging van een aan te melden uitbreiding of wijziging van een bestaand mestbassin, zijn geen directe gevolgen verbonden. Een negatief controleresultaat staat het in gebruik nemen van het mestbassin of het tot stand brengen van een uitbreiding of wijziging hiervan op zich dan ook niet in de weg. Dit geldt ook indien het bevoegd gezag verzuimt de controle uit te voeren. Wordt bij de controle geconstateerd dat niet aan de voorschriften is voldaan, dan staan aan het bevoegd gezag de normale sanctiemiddelen van de Hinderwet ter beschikking. Opgemerkt zij dat voor de uit te voeren controle geen leges verschuldigd zijn.

Overigens blijft het uiteraard nodig periodiek te controleren of een mestbassin aan de voorschriften blijft voldoen. De in dit lid vastgelegde verplichting geldt niet voor bestaande inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard, die zich moeten melden op grond van artikel 5.

Artikel 5, eerste lid

Reeds opgerichte inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard in een bassin dat tot stand is gebracht tussen 1 juni 1987 en de datum van inwerkingtreding van dit besluit blijven nog gedurende één jaar na het van toepassing worden van de amvb vergunningplichtig, althans voor zover het de opslag van dunne mest in dit bassin betreft. Voor een reeds opgerichte inrichting die na de datum van inwerkingtreding van dit besluit onder de werking ervan komt te vallen geldt ook een overgangsperiode van een jaar. Gedurende een overgangsperiode geldt dat de inrichting nog niet hoeft te voldoen aan de voorschriften van de amvb. Wel blijven gedurende deze periode de aan een vergunning verbonden voorschriften gelden. Met «opgerichte» wordt in deze amvb bedoeld dat de inrichting feitelijk bestaat. Dit kan uiteraard met of zonder vergunning het geval zijn.

Een inrichting waar dunne mest wordt bewaard in een reservoir dat tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987, behoudt voor deze bewaring de vergunningplicht (zie de definitie van «bassin» in artikel 1, eerste lid, onder d). Wordt dunne mest bewaard in een bassin dat tot stand is gebracht na de datum van inwerkingtreding van dit besluit dan moet deze bewaring direct voldoen aan de voorschriften van de amvb.

Artikel 5, tweede en derde lid

Voor reeds opgerichte inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard, waarop de amvb van toepassing wordt en waarvoor de vergunningplicht geheel, dan wel gedeeltelijk wordt opgeheven, geldt een afwijkende meldingsregeling.

Die betreft in de eerste plaats al die bestaande inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard die binnen de werkingssfeer van de amvb vallen op het moment dat deze in werking treedt.

Daarnaast is het denkbaar dat in de loop van de tijd inrichtingen waar dunne mest wordt bewaard door wijziging van externe of interne factoren onder de amvb komen te vallen. Hierbij kan gedacht worden aan wijzigingen in de omgeving of wijziging van de capaciteit van de inrichting.

In beide hier genoemde gevallen dient men zich binnen 6 maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de amvb voor de desbetreffende inrichting van toepassing wordt, te melden.

In andere amvb's ex artikel 2a van de Hinderwet wordt standaard een termijn van drie maanden gehanteerd. Hier is voor een langere termijn gekozen, die in overeenstemming is met de besluiten voor de overige agrarische bedrijfstakken en die zodanig is gekozen dat, gelet op de

grote aantallen bedrijven binnen deze categorieën van inrichtingen, de bevoegde gezagen de toestroom van meldingen zonder problemen kunnen verwerken. Bovendien wordt de landbouwvoorlichtingsdienst zo de nodige tijd geboden om de invoering van het besluit in voldoende mate te ondersteunen.

Indien men beschikt over een hinderwetvergunning, een melding heeft gedaan als bedoeld in een verordening ex artikel 3 van de Hinderwet of een melding heeft gedaan op grond van het voor inspraak gepubliceerde ontwerp-besluit, kan de melding achterwege blijven. Het bevoegd gezag is immers op de hoogte van de aanwezigheid van de inrichting.

In afwijking van vele andere amvb's is artikel 5, derde lid, onder b opgenomen. Een dergelijke bepaling is alleen zinvol voor die categorieën van inrichtingen waarvoor verordeningen ex artikel 3 van de Hinderwet zijn opgesteld.

Iemand die niet hoeft te melden vanwege het gestelde in het derde lid, onder a, b, of c moet wel een melding doen, indien de opslag van dunne mest zodanig wordt uitgebreid of de daarop betrekking hebbende werkwijze zodanig wordt gewijzigd dat daardoor afwijking zal ontstaan van de in de vergunningbescheiden vastgelegde of de eerder gemelde gegevens (zie artikel 4, tweede lid).

Artikel 5, derde lid, onder c, is opgenomen naar aanleiding van een brief van de Directeur-Generaal voor de Milieuhygiëne van 4 juni 1987 aan alle Nederlandse gemeenten. Daarin werd meegedeeld dat op het voor inspraak in de Staatscourant gepubliceerde ontwerp-besluit mestbassins Hinderwet (Stcrt. 1987, 55) zou kunnen worden ingespeeld door voor binnen de werkingssfeer van dat ontwerp-besluit vallende mestbassins te volstaan met een melding in plaats van een vergunning-aanvraag op grond van de Hinderwet. De Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State heeft in een uitspraak van 25 juni van 1990, no. G05.89.0327, beslist dat de uit de Hinderwet voortvloeiende vergunningplicht niet kan worden opgeheven door de brief en de daarop gebaseerde melding. De Afdeling besliste eveneens dat bij gebreke van een in werking getreden amvb krachtens artikel 2a van de Hinderwet de vergunningplicht onverkort blijft bestaan.

Om te voorkomen dat degene die een inrichting drijft, waarin een mestbassin aanwezig is dat binnen de werkingssfeer van het Besluit mestbassins Hinderwet valt en waarvoor eerder in goed vertrouwen een melding is gedaan op grond van het in de Staatscourant voorgepubliceerde ontwerp-besluit, opnieuw een kennisgeving op grond van dit besluit moet doen, is in artikel 5, derde lid, onder c, bepaald dat in een dergelijk geval geen kennisgeving op grond van dit besluit behoeft te worden voldaan.

Toelichting bij bijlage I

Begrippen

In bijlage I is onder I een overzicht gegeven van begrippen die in de voorschriften zijn gehanteerd.

De definities van begrippen met betrekking tot geluidhinder sluiten aan op die welke worden gebruikt in de Wet geluidhinder (Stb. 1982, 465).

Voorschriften

1.1./1.2. Bassins voor het bewaren van dunne mest moeten op een bepaalde afstand van een voor verzuring gevoelig gebied worden gesitueerd.

Indien de gezamenlijke oppervlakte van de bassins minder bedraagt dan 350 m², is een afstand van 150 m vereist. Voor grotere bassins geldt een afstand van 250 m.

Bij een bestaande veehouderij kan het voorkomen dat het plaatsen van een bassin op voornoemde afstand niet mogelijk is binnen de bouwkevel van het bedrijf.

Alleen voor bassins, waarvan de gezamenlijke oppervlakte niet meer bedraagt dan 350 m², mag dan een kortere afstand worden aangehouden. In deze situaties kan het bevoegd gezag door middel van een nadere eis een andere, zo goed mogelijke locatie aanwijzen.

Met nadruk zij er op gewezen dat indien een mestbassin op een te korte afstand van een voor verzuring gevoelig gebied ligt, dit in strijd is met deze voorschriften. Dan mag het bassin dus niet in gebruik zijn.

Ten overvloede zij erop gewezen dat dit laatste niet geldt voor die bassins, waarvoor het bevoegd gezag, conform het bovenstaande, voor bassins met een oppervlakte kleiner dan 350 m², een kortere afstand heeft toegestaan.

Voorschrift 1.1 geldt niet voor die mestbassins die gebouwd zijn voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit en die zijn gelegen op ten hoogste 150 meter cq 250 meter van een voor verzuring gevoelig gebied als bedoeld in artikel 1, onder j, van dit besluit, indien dit gebied als zodanig niet was aangewezen op grond van het ontwerp van dit besluit, zoals gepubliceerd in de Staatscourant van 1987, 55. In het definitieve besluit is ten opzichte van dit ontwerp de omschrijving van het begrip «voor verzuring gevoelig gebied» namelijk verruimd.

Voorschrift 1.1 geldt evenmin voor die mestbassins die zijn gelegen op ten hoogste 150 meter cq 250 meter van een voor verzuring gevoelig gebied, en die zijn opgericht in overeenstemming met dat voorschrift, indien het desbetreffende bassin na het tijdstip van de oprichting is komen te liggen binnen een afstand van een voor verzuring gevoelig gebied, als bedoeld in voorschrift 1.1. Hierbij kan gedacht worden aan de situatie dat een landschapselement wordt aangewezen als een voor verzuring gevoelig gebied in de verordening als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder j, 3°, categorie IV, dan wel dat gebied na dat tijdstip anderszins de status van voor verzuring gevoelig gebied heeft gekregen.

1.3. De uitvoeringseisen voor een bassin zijn niet in Bijlage I van het besluit uitgewerkt maar in de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990 vastgelegd. Deze uitgave uit 1990 van de Ministeries van Volks-huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, en Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, is vooral van belang voor de ontwerpers en de bouwers/aannemers van mestbassins en is ook toepasbaar op bassins die buiten de werking van dit besluit vallen.

Voor de bassins die gebouwd zijn in de periode tussen 1 juni 1987 en het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit blijven de eisen van de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins van 1987 van toepassing.

1.4. Een afdekking waarmee aan de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990 kan worden voldaan is een vrijdragende constructie, zoals een:

- betonnen dak
  - tentconstructie
  - dekzeil
  - golfplaten dak met afgedichte zijopeningen
- of een drijvende afdekking, bijvoorbeeld van:
- dekzeil
  - polystyreen schuimplaten.

Voor alle afdekkingen geldt in ieder geval dat deze op of aan de rand van het bassin moeten aansluiten en dat openingen tot een minimum beperkt moeten zijn. Drijvende platen moeten aaneensluitend liggen.

Genoemde (fysieke) afdekkingstechnieken beogen een reductie aan ammoniakemissie van ten minste 75% te bewerkstelligen. Met alternatieve voorzieningen of maatregelen dient minimaal eenzelfde reductie te kunnen worden bereikt om van gelijkwaardig te kunnen spreken.

Bassins die gebouwd en afgedekt zijn na 1 juni 1987 en voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit, moeten voor wat betreft de afdekking voldoen aan hetgeen hieromtrent is geëist in de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins van 1987.

Indien zich in de toekomst voorzieningen of maatregelen voordoen die voor wat betreft de reductie van NH_3 -emissie als gelijkwaardig zijn te beschouwen aan de bovenstaande (fysieke) afdekkingstechnieken, zullen deze voorzieningen of maatregelen als een aanvulling dan wel een aanpassing op de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins worden vastgelegd. Deze nieuwe voorschriften zullen gaan gelden nadat ze in dit besluit zijn opgenomen.

Daarbij zal worden aangegeven op welke wijze deze voorzieningen of maatregelen moeten worden toegepast. Op deze wijze kan snel worden ingespeeld op nieuwe ontwikkelingen.

1.5. Bij de kennisgeving als bedoeld in bijlage II, moet een opgave worden gedaan van de zogenaamde referentieperiode van de bouwconstructie van het bassin of delen daarvan. De referentieperiode geeft het beoogd tijdsbestek aan, waarbinnen de constructie moet blijven voldoen aan de gestelde eisen. De referentieperiode wordt bepaald met behulp van eerder genoemde bouwtechnische richtlijnen (zie voorschrift 1.3). Na het verstrijken van de referentieperiode moet het bassin of een deel daarvan worden vervangen, tenzij na een beoordeling van de constructie van het bassin er een volgend tijdsbestek van gebruik kan zijn. In dit geval dan moet een nieuwe referentieperiode worden vastgesteld. Een keuring van het bassin moet plaatsvinden door of namens het Keuringsinstituut voor Waterleidingartikelen (KIWA), door het bevoegd gezag of door een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige. De resultaten van de beoordeling moeten aan het bevoegd gezag worden verstrekt, indien het bevoegd gezag niet zelf de beoordeling heeft uitgevoerd.

2.1. De Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990 bepalen dat de referentieperiode voor een foliebassin 10 jaar bedraagt. Dit houdt onder meer in dat na 10 jaar de afdichtingsfolie moet zijn vervangen, behalve wanneer aangetoond kan worden dat de folie nog voldoende sterk is. Vanuit een oogpunt van materiaalkunde is een periode van 10 jaar verantwoord. Andere oorzaken dan veroudering, zoals mechanische beschadiging door roeren, verzakkingen, dieren, kunnen er evenwel voor zorgen dat een foliebassin binnen de gestelde referentieperiode toch lek raakt. Voorschrift 2.1 bepaalt daarom dat bij een vermoeden dat een foliebassin niet langer mestdicht is, het foliebassin moet worden gecontroleerd. Wanneer een foliebassin 5 jaar achtereen niet is gecontroleerd, moet eveneens controle plaatsvinden. Het kan zijn dat de controle op grond van dit voorschrift samenvalt met het aflopen van de referentieperiode. In dat geval is de beoordeling die uitwijst of er een volgend tijdsbestek van gebruik kan zijn voldoende. De controle op mestdichtheid is dan onderdeel van deze beoordeling.

5. Voorschrift 5.1 geldt alleen voor inrichtingen die uitsluitend op grond van het bewaren van dunne mest hinderwetplichtig zijn, bijvoorbeeld een zelfstandig voorkomende mestsilo. Voorschrift 5.2 geldt voor de overige inrichtingen, waar het bewaren van dunne mest een onderdeel is van een ook op andere gronden dan deze bewaring hinder-

wetplichtige inrichtingen. Het gaat dan bijvoorbeeld om een mestilo bij een intensieve veehouderij of bij een akkerbouwbedrijf. De voorschriften 5.3 tot en met 5.5 zijn altijd van toepassing.

5.1. In dit voorschrift is bepaald dat het toelaatbare equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer mag bedragen dan het referentieniveau ter plaatse. Indien het referentieniveau meer bedraagt dan 50 dB(A) gedurende de dagperiode, geldt voor die periode echter een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 50 dB(A). Is het referentieniveau gedurende de dagperiode daarentegen lager dan 40 dB(A) dan mag voor die periode het equivalent geluidsniveau ten hoogste 40 dB(A) bedragen. Bepalingen van een zelfde strekking zijn vastgesteld voor de avond- en de nachtperiode. Een indicatie van de referentieniveaus en daarmee van de toelaatbare equivalente geluidsniveaus, die in bepaalde omgevingen veelal aanwezig zijn, kan worden verkregen uit de onderstaande tabel.

Toelaatbare equivalente geluidsniveaus in de woonomgeving in dB(A)

Aard van de woonomgeving	dag	avond	nacht
1. Landelijke omgeving (herstellingsoorden, stille recreatie)	40	35	30
2. Rustige woonwijk, weinig verkeer	45	40	35
3. Woonwijk in de stad	50	45	40

5.4. In dit voorschrift is aangegeven op welke wijze de controle of de berekening van de in de voorschriften 5.1 tot en met 5.3 vastgelegde geluidsniveaus moet plaatsvinden. Bij controle zal meestal kunnen worden volstaan met de methode van directe meting, waarbij met een eenvoudige geluidmeter snel een betrouwbare meting kan worden uitgevoerd. Deze methode voor metingen in de buitenlucht is in de genoemde handleiding aangeduid met meetmethode A1.

Overigens is het de eigen verantwoordelijkheid van degene die de inrichting drijft om voorafgaande aan het oprichten en tijdens het in werking hebben van de inrichting geluidmetingen uit te voeren of te laten uitvoeren, ten einde voor zichzelf na te kunnen gaan of aan het gestelde in de voorschriften wordt voldaan. Uiteraard kan ook het bevoegd gezag ter controle van de voorschriften geluidmetingen uitvoeren en bij overtreding van voorschriften sancties opleggen.

5.5. De op grond van dit voorschrift te stellen nadere eisen maken het voor het bevoegd gezag mogelijk het treffen van akoestische voorzieningen verplicht te stellen en gedragsregels op te leggen, die nodig zijn om aan het gestelde in de voorschriften 5.1 tot en met 5.3 te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld behoeven te worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen zou slechts in uitzonderingsgevallen gebruik moeten worden gemaakt. Indien degene die de inrichting drijft in overleg met het bevoegd gezag nagaat op welke wijze het beste aan de voorschriften kan worden voldaan, is het niet noodzakelijk de resultaten van dit overleg te formaliseren door het stellen van nadere eisen. Het stellen van nadere eisen kan met name uitkomst bieden indien de inrichting regelmatig geluidsoverlast blijkt te veroorzaken. Door deze nadere eisen kunnen de in deze voorschriften neergelegde doelen met betrekking tot de toelaatbare geluidsniveaus worden vertaald in concrete middelen. Dit biedt een mogelijkheid om aan te geven met welke middelen het gestelde in deze voorschriften moet worden bereikt. Het

achterwege laten van nadere eisen laat uiteraard onverlet dat degene die de inrichting drijft moet voldoen aan de voorschriften 5.1 tot en met 5.3.

Het aangeven van de toe te passen middelen kan tevens de controle van de voorschriften eenvoudiger maken, in het bijzonder indien relatief eenvoudige middelen moeten worden toegepast om aan de voorschriften te voldoen. Een controle op het niet juist functioneren van akoestische voorzieningen of op het niet in acht nemen van bepaalde gedragsregels kan doelmatiger zijn dan het uitvoeren van geluidmetingen.

6.1. In aansluiting op de voorschriften van het Lozingenbesluit bodembescherming (Stb. 1990, 217) is met betrekking tot het bewaren van dunne mest en daarmee onmiddellijk verband houdende werkzaamheden in het onderhavige besluit een verbod opgenomen vloeistoffen in de bodem te lozen. Slechts voor zover het oppervlaktewater, hemelwater of drinkwater betreft is een algemene uitzondering in het besluit opgenomen. Het Lozingenbesluit bodembescherming is ingevolge artikel 2, tweede lid, onder a, van dat besluit niet van toepassing binnen de inrichting. Ten behoeve van de overzichtelijkheid voor degene die de inrichting drijft zijn deze bodembeschermende voorschriften toegevoegd aan dit besluit.

Onder verontreinigende stoffen wordt ook verstaan het met behulp van water wegschrobben of wegspoelen van die stoffen.

6.2. Dit voorschrift is een aanvulling op het gestelde in artikel 14 van de Wet bodembescherming en betreft bodemverontreiniging of -aantasting die kan ontstaan anders dan door een ongewoon voorval.

Artikel 14 van de Wet bodembescherming is rechtstreeks van toepassing op de inrichting. Dit artikel verplicht onder andere degene die de inrichting drijft, tot een zorgvuldige bedrijfsvoering, zodat geen bodemverontreiniging of -aantasting kan ontstaan.

Indien er niettemin een verontreiniging of aantasting van de bodem ontstaat moeten de gevolgen daarvan zoveel mogelijk worden beperkt en ongedaan worden gemaakt.

Voor zover niet in specifieke voorschriften, zoals die welke vervat zijn in deze bijlage, is vastgesteld welke bodembeschermingsmaatregelen moeten zijn uitgevoerd, dwingt de algemene werking van artikel 14 van de Wet bodembescherming tot een zorgvuldige bedrijfsvoering. Daartoe kan worden gerekend het op verantwoorde wijze opslaan en bezigen van stoffen, vloeistofdicht vaatwerk, deugdelijk verpakkingsmateriaal alsmede het toepassen van lekbakken en het verrichten van handelingen met stoffen boven vloeistofdichte vloeren. In verband met artikel 14 is nog van belang dat het begrip bodem tevens het grondwater omvat. Gaat het om ongewone voorvallen (incidenten) dan verplicht artikel 22 van de Wet bodembescherming ertoe onverwijld maatregelen te nemen om de verontreiniging, de aantasting en de gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken. Dat artikel verplicht tevens de werknemer of degene die de inrichting drijft, om, als er door het ongewone voorval verontreiniging of aantasting van de bodem ontstaat, dit terstond te melden bij de burgemeester van de gemeente waar het voorval plaatsvond.

Voorschrift 6.2 omvat een meldingsverplichting voor het geval dat verontreiniging of aantasting van de bodem optreedt, *anders dan* ten gevolge van een ongewoon voorval. De melding dient gericht te zijn aan gedeputeerde staten van de provincie waar de verontreiniging of aantasting van de bodem plaatsvond, dit in verband met de betrokkenheid van gedeputeerde staten bij de bodemsanering.

In aanvulling op artikel 22, vierde lid, van de Wet bodembescherming vloeit uit voorschrift 6.2, tweede alinea, voort dat in gevallen als bedoeld in het eerste lid van dat voorschrift, degene die de inrichting drijft onver-

wijld maatregelen moet nemen ten einde de veroorzaakte verontreiniging, de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken.

Toelichting bij bijlage II

Wanneer een bassin voor de bewaring van dunne mest wordt aangelegd of gebouwd of wanneer een bassin constructief wordt gewijzigd moet gelijktijdig met de kennisgeving een verklaring worden verstrekt waaruit blijkt dat de constructie van het bassin in overeenstemming is met de voorschriften van de amvb. Voor ieder bassin, ongeacht de ligging ten opzichte van omliggende woningen, gevoelige objecten of natuurgebieden, moet uit de verklaring blijken dat de uitvoering van het bassin, een eventuele afdekking inbegrepen, voldoet aan de voorschriften 1.3 en 1.4.

De verklaring wordt door de houder van de inrichting verstrekt en kan verschillend van inhoud zijn. De verklaring kan inhouden dat voor het ontwerp van de constructie door of namens het KIWA een geschiktheidsverklaring is afgegeven. Een geschiktheidsverklaring in combinatie met de Standaard Aannemingsvoorwaarden Mestbassins 1988 (SAVM '88, opgesteld door de Begeleidingscommissie Mestbassins en uitgegeven door het KIWA) is een voldoende garantie dat aan de voorschriften van het besluit wordt voldaan. Van deze vorm zal veelal gebruik worden gemaakt in die gevallen, waarin de aanleg of de bouw wordt uitgevoerd door gespecialiseerde aannemers- of constructiebedrijven.

Daarnaast is het mogelijk dat het bassin wordt uitgevoerd zonder dat door of namens het KIWA hiervoor een geschiktheidsverklaring is afgegeven, bijvoorbeeld bij de bouw door een plaatselijke aannemer. In dat geval moet de verklaring aan het bevoegd gezag voldoende gegevens bevatten voor een beoordeling of het gekozen ontwerp van het bassin voldoet aan de in de voorschriften genoemde richtlijn. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat de verklaring hiertoe onvoldoende gegevens bevat, kan zij nadere eisen stellen, inhoudende dat de benodigde gegevens alsnog worden verstrekt.

Of er nu wel of geen geschiktheidsverklaring voor het bassin is afgegeven, het verdient altijd aanbeveling dat op de levering of de aanneming tot vervaardiging de SAVM van toepassing wordt verklaard.

Het bevoegd gezag zou tijdens de bouw van het bassin er alert op moeten zijn dat het bassin daadwerkelijk conform het gekozen bestek wordt gebouwd en zou daartoe op kritieke ogenblikken tijdens de bouw aanwezig kunnen zijn (zie ook toelichting artikel 4, vierde lid).

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders